FLORENTIN SMARANDACHE

SENTIMENTE

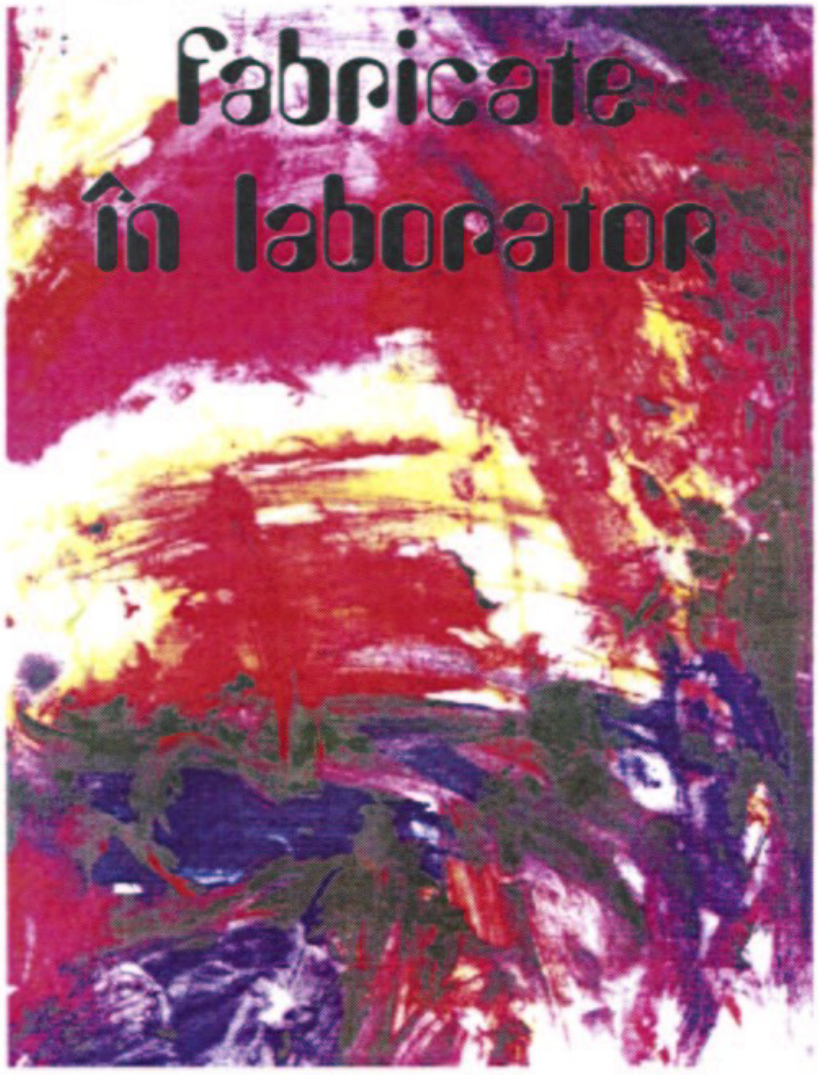

Caius

FLORENTIN SMARANDACHE

SENTIMENTE FABRICATE ÎN LABORATOR

Coperta: Mihaela Chirvăsuță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

Smarandache, Florentin
SENTIMENTE FABRICATE ÎN LABORATOR - Poemele începuturilor literare/
Florentin Smarandache
– Craiova: Aius, 2000 (Karma & Petrescu)
132 p. : il. ; 21 cm. (Diaspora)
ISBN 973 - 9490 - 26 - 3

© Editura AIUS Craiova.
Toate drepturile rezervate.

Adresa Editurii: 1100 Craiova, Bd. N. Titulescu, bl. 46, ap.7
Tel/fax: 051-196136

ISBN 973-9490-26-3

FLORENTIN SMARANDACHE

SENTIMENTE FABRICATE ÎN LABORATOR

poemele începuturilor literare
(ediția a doua)

Editions El Kitab, Fès, Maroc, 1982
Editura Aius, Craiova, 2000

LITERATURĂ MATEMATICĂ

Imaginați-vă că aceste poeme ar fi fost create de o mașină electronică, deși nu sunteți prea departe! Eh, atunci ce-ați fi gândit?

Dacă în cele mai moderne laboratoare savanții fabrică embrioane umane, noi fabricăm suflete. Urmând procedee mecanice se confecționează stări spirituale. Algoritmi programați într-un limbaj evoluat produc pe bandă poezii. Scriitorul îmbrăcat în halat alb veghează la consola ordinatorului său crearea acestor sentimente logice.

Este literatură infantilă pentru adulți, sau invers. Versuri liniare rupte din imagini neliniare, ecuații metaforice ale insolitului, sisteme abstracte de gânduri, respirații de o secundă...

Precum FLORILE DE PLASTIC, aceste poeme imită FLORILE NATURALE.

Autorul

(Traducere din franceză de către autor)

De acelaşi autor:

Non-Roman, Editura Aius Craiova, 1993
America, paradisul diavolului, Editura Aius Craiova, 1994
Culegere de exerciţii poetice – prepoeme – Editions El Kitab, Fès, Maroc, 1982, ed. a II-a, Editura Aius Craiova, Romania, 2000.
In seven languages (translated poems), Editura Aius Craiova, 2000
Destin, Editura Aius Craiova, 2000
Leitmotives, Editura Aius Craiova, 2000

LA MASA – DE – LUCRU A ȚĂRII

Cu penița muiată celest
în lumină:
scriitorii –
la Masa-de-Lucru
a țării.

AM VENIT...

Am venit să pun altoi rugilor
o albă floare,
şi să spăl bolnavii
de boală.

Am venit să dezbrac copacii
de scoarţa putredă
a unui nume
şi lumină să scot
din ochii tineri,
aprinzând trecutul
– călăuza viitorului –.

Am venit cu plină călimara
de litere,
fiindcă locuiesc în
poemul acesta
de pe vremea lui Ovidiu,
iar poezia îmi traduce
sufletul.

(*„Ora planetei"*, 1980)

DATORITĂ

Șerpii se târăsc în locul păsărilor
care nu pot să zboare,
în fiecare seară luna
se logodește
cu umbra care-o luminează.
Munte există datorită prăpăstiilor
care-l ridică,
suferință există datorită pietrelor
cu care arunci în liniște.

Dar poeții nu există datorită poeziei, nu.
Ei ascultă glasul brazilor
transmis de bătrâni
prin ciocârlii,
de pe buzele lor
îngerii vestesc
– cu strigăte de pescărușI
deasupra versurilor –
primăvara istoriei.

NOI CREŞTEM PĂSĂRI PENTRU ÎNALT

Noi creştem Păsări
pentru Înalt
să-nvingem depărtarea:
şoimi
întru a sorbi
tăria –
prunci roşii în obraz
ca bucuria.

NU-MAI-AM-CUVINTE SĂ-MĂ-APĂR

Ca o zdrențuită cârpă
noaptea mă-mpresoară
nu-mai-am cuvinte
să-mă-apăr
voi mi le-ați adunat
pe toate.

În albă făină
plin-de-așteptare
urme las pe unde trec
de Singurătate.

CÂND...

Când te scoli cu burta
umflată de vise,
ca un balon gata să zboare,
și visele ți se sparg
– coajă de ou – în cap,

când friguri abstracte
intră în tine
până la plăsele,
și te umpli de globurile rotunde
(că semeni mai degrabă
cu un zero absolut),

când aerul pe care-l inspiri,
zgâriat de strigătele purpurii
ale rațiunii
miroase a cavou,
iar liniștea ruginește în ploaie,

nu te lega la frunte
cu batice de jale,
și nu te pleca în afara
timpului tău:
e pericoloso sporgersi!

FALNICUL STEJAR LA MATEMATICI TARE

Inocentă, diafană,
primăvara se prezintă
la examen...

Tinere garoafe –
ca eleve de sfioase,
şi fluturi de ivoriu –
studenţi în biologie.
Stă cu mâinile pe sus
falnicul stejar –
la matematici tare,
volvura cea albă
îşi ia diplomă
de floare.

DAR...

Am plecat să caut
drumul vieții
(ascuns de arbuştii
ce se vroiau stejari)
şi să-l trag
mai la soare,
dar paşii mei
erau prinşi în lungi şi grele
lanțuri de torturi.
În mine se cuibărea treptat
o caracatiță de groază,
şi umbra-mi ținea doliu.
Strivită între gene
lacrima s-a pornit să curgă
în interior.

Încerc să-mi smulg
întunericul dinăuntru,
dar mâinile-mi sunt legate
cu cătuşe de eşecuri.

Oglinda feței mi-e zgâriată
de anxietate.

Aş vrea să uit toate necazurile,
dar mă dor cicatricele.

MATINAL

În auroră râul
se trezise
cu un murmur şovăitor,
acum îşi spăla zgomotos
faţa
în propria-i sudoare.

Câmpiile priveau cu speranţă
o rază îmbrăcată în bucurii.
Plouase mult
cu flori şi
câteva margarete
îşi scuturau delicat
rochiţele albe
de rouă,
iazul - insulă de apă –
scotea gâturi de nuferi
la suprafaţă,
stânjenei mânjiţi de sfială
expediau vederi colorate.

Şi eu ascultam
în gând
ciripitul codrilor,
când briza mirosind albăstriu
a mare,
înapoia sufletul spaţiilor.

SPRE ALBUL – ABSOLUT –

Singurătatea se aşează pe clape
şi-ncepe să plângă,
dezghiorate de poveri carnale
sufletele-aliniază apatii.

Fără prezent adânc în timp
mă năpădeşte un popor
de gânduri.
Vârstele-n albume
puse la păstrare,
mă cheamă-ades
din mine-n depărtare
şi pozele pe rând
încep să defileze.
Ochii-mi strigă feeric,
– se-anină-n urechi
cercei de ecouri.

Miroase a tăcere
ninsoarea cu îngeri albi,
apele se scurg în viitor,
voalată de imagini
umbra se înfige-adânc
în stânca afumată.

O liniște tinzând la limită
spre albul – absolut –
se ridică seara
lângă felinare,
totu-i se dizolvă-n cale,
iar nevăzuții fluturi
ai eternității
îi dau mereu târcoale.

DOAR UN LĂSTĂRIŞ

Doar un lăstăriş de soare
doamne, de mi se iveşte!
şi mă-năbuş de lumină.
Capul flacără-mi devine
pe-a corpului lumânare,
iară spiritul mi-aprinde
nesperatele culori,
cred că viaţa se trăieşte
de un miliard de ori!

Cum râul vieţii
se tot varsă
în oceanul morţii
şi ştim că nu este mult
până în departe,
să ne-ntindem fruntea lung
spre eternitate!

OGLINZI RETROVIZOARE

Singur pe peron
– în balta aşteptării –
mă uit tot înainte
şi mereu în urmă văd.
Cai cu boturi mari
de apă
pe lângă mine
trec galop
cu picioarele săgeată.
Cămaşa soartei
ruptă-n piept
mi-o cos
cu câteva speranţe.

Şi umblă automobilul vieţii
pe cele mai dosnice străzi,
în oglinzi retrovizoare
la trecutul meu privesc.

FATA MORGANA

Şoaptele tale
mă îngroapă în păcate
până la brâu,
îmi pierd braţele
prin negura din preajmă-ţi.
În grabă verticală spre tine,
îmbătrânesc pe umerii noştri
toate hainele,
mai repede ca floarea
ce seacă în salcâmi.
Durerea devine o vietate
ce ne roade visul
din aproape-n aproape.
Iar timpul (timpul martir)
curge în noi
până dă peste plin,
deasupra veghează
(în locul nostru)
mormintele
– bolnave de gălbinare –.

STEA COLINDĂTOARE

Văzduhul îl strecor
de păsări călătoare
amețite
de-al înălțimii zbor,
iau foc din ochii tăi reci,
mă împresoară
imaginea ta neclară
ca un voal alb de marmoră,
gândul tău picură
în tremurul vieții mele
și aprinde plăceri
de la viorile din suflet
nestinse,
arunci în față
aerul care-l inspiri
de mătase.
Ca o stea colindătoare
printre nopți,
arunci iubirea
peste moarte.

SINGURĂTATE NEAGRĂ

Cum apasă singurătatea asta
de plumb!
hrănindu-mă cu-al ei cântec
insuportabil,
iar bezna o acompaniază grav
din bas.
Golul creat în mine
atârnă greu
în balanța suferinței.

Și plânge iarna topind zăpezi,
soarele-și pune doliu
o eclipsă parțială.
Ferecată cu un lacăt gros
de mâinile aspre ale destinului
ora moare sufocată în mine.

Doar pe tine, poet al meu
nins de atâtea cuvinte,
te mai văd
ca o plantă stinsă
dulce în noaptea mea
arătându-mi o altă naștere.

(*„Ora planetei"*, 1980)

TRĂSURA

În goană nebuloasă
a veacului trăsură
o cărare trage
după sine.
Caii vieții șchioapătă
sub frâul destinului
– bolnav de sfârșit –
biciul anii îmi îndoaie.
Se mai învârt
(din inerție)
roțile orelor
cu câteva minute rupte,
până se desprind
de pe osia centrală a omenirii.
Și continuă cursa
înaintea mea.
Pe jos s-au risipit și spițele
ultimelor secunde
din ceasornicul vechi
al pământului.
Acum i-a sărit capacul
dincolo de mine.

CERCURI DE LUMINĂ

Mă scaldă
oceanele vieții
când în față îmi râde
un răsărit,
cercurile lui
de lumină
trec pe lângă mine
cu întrebări abstracte.
Dar inima începe să desprindă
petale de vise
din ochii deschiși,
iar eu alerg să prind
cercul cel mare
al cerului.

(*„Ora planetei"*, 1980)

ORE DIZOLVATE

Uite cum suspină trestia
în creştetul fierbinte
al amiezii!
Privirea înaltă
a plopilor
topeşte în mine timpul
cu torente de cascadă
pe muntele fântânii mele.

(„*Ora planetei*“, 1980,
sub titlul «Timp topit»)

SPERANȚE

Razele curate
ale unor speranțe
trag perdelele sufletului,
ochii se-așează să viseze.
Se aprinde
lumina interioară
și arde în afară
pelerina nopții grea
ce înfășoară ziua.

(„*Ora planetei*", 1980)

SUFLETUL USCAT AL FOCULUI

O amiază dizolvată-n liniște
de sufletul uscat al focului,
ne scaldă c-o privire fixă
și obositoare.

În clocot fierbe soarele –
murdar de râs pe piept,
printre păduri de ființe
își pieptenă bogate pletele,
și varsă aurul topit
prin pâlnia zilei de vară.

Se-nmoaie-n galben pajiștea
și arde în lumină
cu țipete de orgă electronică,
florile băut-au primăvara
și-acum se coc în culoare,
pe retină se imprimă
semnătura de mătase
a porumbului,
grâul își potrivește chipul
într-o cămașă curată
și călcată.

Dezbrăcată de adâncuri
marea-i ca o fată goală,
ceru-i semănat cu păsări.

Orele vin să vegheze
şi sunt primite
cu zâmbetul ferestrelor deschise.
Eu tare-aş vrea să fac
o baie de soare!

DE DINCOLO DE SIMȚURI

Stau într-o amorțire
vecină cu somnul pietrei,
printre felii de viață uitate –
iar simțurile se întrepătrund.
Flacăra mea umană,
abia mai pâlpâie,
ca într-o lampă fără gaz.

Vagaboande închipuiri
mă poartă la întâmplare
în lumea absolută
de dincolo de simțuri,
unde oamenii se îmbracă
în culorile vii
ale fericirii.
Și în dansul florilor aceste
– sărutate de fluturi –
parcă îmi prelungesc ființa.

(„*Ora planetei*“, 1980)

MORMINTE ÎN CER

De ce alergăm mereu
(chiar în contra-timp)
să ne limpezim fruntea
în fluviul de aer
al cosmosului?
De ce toți
căutăm mormânt în cer?
(deși nu ne împăcăm niciodată
cu sfârșitul!)

Privește chipul meu întârziat,
obosit de atâta goană,
fără nume,
abandonat de Chronos,
strivit în picioare
de caii de fier
ai Apocalipsului!

(„*Ora planetei*", 1980)

TOAMNĂ DE COSITOR

Păsările-au devenit un stol
de împuşcături
care ţintesc din lanuri
câmpiile de nori,
frunzele se-nchină la pământ
cu mâinile pline de nervi,
înfloreşte-n ploi cărunte
ulița îmbătrânită,
se-aud stropii cum bocesc
în cercuri concentrice.

Pe lungimi de unde verticale
un gând îmi sugrumă beregata
cu funii groase de supliciuri,
şi curge al toamnei
cositor topit!
Orele cad pe lângă mine
în circumferința durerii
şi-mi supravieţuiesc surd
– pe jumătate în nadir.
Se văd ţâşniri de trepte
în glasul meu
pe care urcă jalea
spre steaua mea,
steaua
tristeții
ce singură-mi străluce.
Cerul se închide-n
juru-i.

EGLOGĂ

Casele călcau la-ntâmplare
marginea mută a străzii,
câinii cu botul de lună
azvârleau strigăte şi bolovani
din gură,
cu trompete arămii
din creasta cocoşilor
ieşea răsăritul.

Copacii cu vârsta ciuruită
de inele,
uitaseră de mult
plictiseala galbenă
a frunzelor,
şi-nchizându-se în iarnă
vântul îi trăgea
de urechile goale.

Păsările-nalte se cățărau
pe frânghii subțiri
de raze
dezbrăcându-se în cer
de umbră
zăpada să n-o maculeze.

Un ciorchin de note
în depărtare
se prindea în melodie,
o lunecare de căprioare
şi-un cerb
cu vârsta agăţată
pe crengi noduroase
rupte în cap,
serveau drept ambalaje
la melancolie.

RĂDĂCINA INIMII TOPEŞTE COARDELE LIREI

Astrul într-o eclipsă
s-a îndoliat
şi vechiul rulou
al lui Saturn
apasă pe oameni.

În mătasea unei sălcii
rădăcina inimii
topeşte coardele lirei
în elegii.
Planta amintirilor
îşi apleacă umărul.
Deci, voi închiria
plăpându-mi tinereţe
viselor.

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Natura sforăie prin bălți
cu orăcăit de broaște,
prin grădini de zarzavat
pepenii umflați de lene
își strâng fustele
de vrej
să meargă la culcare.

Dintre păduri venind
o peșteră de smoală
și-arată dinții albi
de stalactite
rânjind la mine,
ea îmi reamintește
că drumul spre lumină
trece prin întuneric.
În luptă cu tăcerile
și gândul
am rupt în bucățele mici
de amintiri
întreaga zi de ieri.

CONFESIUNE

În mine-au loc cutremure
cât muntele
de-adânci,
şi viaţa ca un leandru
se scutură
de zâmbete.
Pe tabla neagră
a disperării,
cu mâini nesigure
mai scriu
câte-o iluzie.
Şi-atâta vreme-am îngropat
în căutări,
şi portrete-am ridicat
Melanholiei!
Acum mă simt
ca o închisoare
a sufletului meu.

HIPERBOLE DE SOARE

Astronauții cară Luna
pe Pământ,
rupând din natură
hiperbole –
de soare.

La margini desuete
de mileniu
urma frântă
a zborului venust
sângerează dulce...

Și fi-vom viața-ntreagă
doar sportivi:
săritori în Înălțime!

ADORMIRE

La fereastra ta
iubito,
sună lumina
luceferii s-au coborât
lângă tine
pe coama unui gând,
rândunica înalță
o undă albă din frunte-ți.
Un trandafir roz
rodește acum
din pântecul tău,
ochii-ți de piatră
scapără scântei
în neant.

DESCHIDERE SPRE INFINIT

Sub ploaia dimineții
– deasă în imagini –
se umple izvorul meu
de apa-vie a tinereții,
și absorbit de marea cerului
în mine se desface
o floare
proiectând corole lungi,
clătinătoare;
degetele îmi ating
zborul turturelei.

Năzuința
spre a-mi dărui chipul
unui zeu,
prinde cuvinte
deasupra morții.

Noi întotdeauna
vom urca prin păsări,
și eu scapăr cremenele
gândirii curate
să-mi aprind ființa:
făclie zborului spre
infinit!

PĂUNIȚĂ

Siluetă inundată de liniște
păuniță înecată în plete negre,
tăișul zorilor cu ochi albaștri
îți inventează statuia!
Ochiul se deschide în mirare
și dragoste picură
din inima ta!
În baletul solzilor de lumină
ai fericirii
îți respir ființa vaporoasă.
Buzele-ți umezite
vor să fie sărutate,
mâinile albe
îți ascund taina stelelor,
al tău glas
culcat în iarbă
revarsă din viitor
cursul vieții mele
în niagare.

LAMENTAȚIE

Din sfere necuprinse
ploaia învie lacrimi
de multă vreme stinse.
Trăsnetul ca un dragon
– în seară,
cu gheare curate,
varsă bale afară
născând înfrângeri mute.

Natura toată se jeleşte
când al ei soare
i-aduce noaptea...

Oamenii,
care de la zei
viață au furat
ca nişte prometei,
se vaită
când spațiu-i înghite,
când a timpului funie
puternic îi gâtuie.

(*„Ora planetei"*, 1980)

PICTURĂ

Ziua dizolvase de mult
întunericul,
şi-acum întindea
şerpii copţi la soare.

Lângă păduri umblate
de ciuperci
ogorul ţesuse lanuri.

Doar azuria mare
cu părul răvăşit
de pescăruşi
ţipa în disperare.

O CREANGĂ DE PRIMĂVARĂ

Poema albă a vremii
atârna în priviri
o creangă de primăvară:
un vals al renaşterii
dădea zvon ferestrelor deschise.
Soarele se storcea de lumină;
dizolvându-se albastru
umplea răsăritul pe jumătate de cer.
Vântul adia ceară topită,
se deştepta somnul pietrei,
gâzele arborau imaculat
drapelul umbrelor uşoare.
Mâini pline de mângâieri adormite
goneau nelinişti de fată mare,
şi-al vieţii mele pom tânăr
îşi scutura versurile albe
– de zăpadă,
şi înflorea în visare.
Din depărtare, la mine
se uita un zeu,
iar visele nu mai existau
decât în realitate.

ANI DE NELUMINĂ

De-ai şti ce mult mă strânge
iubirea ta!
Hai să bem din paharul
împăcării noastre
până dragostea nu ne va ucide!
Să dăm tristeţea jos
din rame,
şi tăcerea dintre noi
s-o dezbrăcăm c-o şoaptă!
Coboară-ţi de pe faţă
indiferenţa toată,
să învelim cu ea
a noastră supărare!
Te rog porneşte-n grabă
că depărtarea dintre noi
se măsoară în ani
de nelumină!

ASFINȚIT

La orizont în asfințit
materia sângerează.
Treptat îmi intră noaptea
în cap
așternând tristeți pe față.
Valurile-ncep să plângă
în oglinzi de păcură,
și gerul își clănțăne
dinții de-ntuneric.

Imaginea îmi biciuie ochii.

ZORIN

Când își începe rondul
ziua cască subțire
din buzele dimineții
arătându-și goliciunea,
auzu-i se loveşte
de un plâns interior –
un plâns roşu
cu lacrimi de rouă
al macilor,
și gura-i sloboade
cascade sonore
aruncând țipete de lumină
spre trecutul negru
ce o mai strânge încă.
Oamenii se grăbesc
să-i soarbă culoarea.
În tresărire de codri,
ciutele se desfac din somn
pornind să-i pască
verdele din privire,
și albinele învie
în mirare galbenă
polenul florilor
căzute în leşin puțin

MASCĂ SUFLETULUI

Nepăsătoare, te scalzi
în apa oglinzii
cu pescăruşi în păr,
şi vocea rămasă
într-un sonet,
iar eu alerg
să-ţi beau frumuseţea.

Printre snopii blonji
ai soarelui
îţi apare chipul
ca o mască
pusă sufletului.
Mi-e dragostea
un mugur înfiorat
de primăvară,
am să botez această clipă
cu numele tău de stăpână
a flotelor de flori.

Pe planul iubirii tale
înclinat încet
spre despărţire,
se frânge linia punctată
a fericirii mele
(mare cât un zâmbet).

Văd prin lucruri înainte
scurgerea plăcerilor
imposibile.
Sugrumat de himerele
care mă vizitau ades,
locuiesc singur
în coşciugul din mine.

TRÂMBIȚE ROȘII

Dimineața ieșea
pe ciocul cocoșilor,
și véstea repetându-se
îmi picura miere
în urechi.
Noul început
își arăta chipul
în oglinzi de ceață,
și cobora încet
pe scări de zări.
Sub trâmbițele roșii
ale razelor primare
tăcerea fermenta ușor.
strâns ca o Bastilie
eu mă păstram în mine
așteptând ca din ruine
să mă revărs afară.

ȚIPETE VIOLETE

Își revarsă zorile
burduful mic de lapte
și sting stelele.
Liniștea de-aseară
(împroșcată
cu țârâit de greieri)
se sparge în cioburi mari
de țipete violete.

Deschid un ochi, alene,
din mine –
din străfunduri,
și pupilele se-ntind
în fața mea
pe odihnita plajă.
Simt cum mă luminez
pe dinăuntru
de parcă ombilicul
mi-este legat de soare.

DOLIU

O tensiune electrică
între polii planetei
şi se pornea viscol
de lupi,
îşi încruntase iarna
sprânceana de gheaţă
şi lăsase doliu
de zăpadă.

Doar bezna acompania
grav
coardele lungi
ale nopţii
răspândind mirosul
umbrelor adormite,
(un ochi afară
pe jumătate închis
lăsase luna,
celălalt sărea-n ecou)
şi încet,
liniştea capitona pereţii
din univers
cu şoapte
iar ninsoarea toată
se apleca în tăcere.

DINCOLO DE VIAȚĂ

Lupta a-ncetat,
e pace.
Bărbatul merge în uitare,
lumânările visează...
Surâzători morții
au gravat
o liniște de piatră
dincolo de viață.
Trupul care a trecut
de-a sufletului strânsoare
s-a golit de timp,
de spațiu
și se adâncește
în oglinda albei nopți
către nemurire.
Ceara suferințelor
s-a topit în cimitire,
abisul îmbată
în muzica tăcerii,
iar dansul crucilor se-nalță
ca un strigăt către
veșnicie.

CHEMARE

Pluteau pe tăcere
gândurile toate
când am ieşit afară
prin simţuri:
dealul se urcase la cer
pe frunţi rămuroase,
tricotau de zor frunzele,
în sertare de narcise
sălăşluiau mirosuri colorate.
M-am chemat la tine
(pentru-a câta oară?)
pe o garoafă îmbujorată
în care-ţi uitase-i chipul.
Ca un turn mă priveai
cu încordare de albastru
din depărtarea-ţi
ce atârna greu
de gâtul meu.
Şi îţi luasem glasul
pe banda inimii
– la indigo –.
Versurile ce îţi dedicam
se lipeau de boltă
rămânând în amorţire.

COPILĂ

Ți-au înmugurit sânii
pe crengile
anilor tăi cruzi,
degetele razelor
îți răsfață
mica frunte
a dimineții,
pletele îți ning
umerii de cristal,
se scurg picăturile blonde
de rouă
din lacul ochilor tăi,
și lacrimile mele
cresc fructul albei iubiri.
Vino să scuturăm
petalele negre
ale neîmplinirii noastre
în câmpul uitării!

MĂSURĂ A DISTANȚEI DE LA MINE LA MINE

Ooh, Tlazolteoti –
măsură a distanței
de la mine la Mine...
în visul meu de-atâtea ori
fi-voi un beat,
tu ești Nimic și ești un TOT:
sâni năvălind
în palma mea
ca doi vulcani aprinși,
pași dezveliți,
mici și răzvrătite mâini.

Ca soarele-mai-mult
în ochii mei
lumina ta creștea-vă!

MAI OAMENI LUPTĂTORI NICI CĂ EXISTĂ

Xiquani
care provoacă la duel
eternitatea
(mai oameni luptători
nici că există)
se reazemă puțin
de zare –
în spate
cu desagi plini
de lumină.

VREME-PROBABILĂ A SUFLETULUI-DE-MÂINE

În brazde adânci
respiră primă-vară,
zarea-se-frământă
ca un aluat de cocă,
se-nmoaie bălțile
în stuf și păpuriș,
fluturii se-așează-n caiși
înflorindu-i.

Stau în prag să calculez
vremea-probabilă
a sufletului-de-mâine,
din numai câteva grăunțe
de împliniri
cresc herghelii
de vise.

PLÂNSUL FLĂCĂRILOR PALIDE ÎMPLETICINDU-SE BETE

Ninge fără oprire,
ai clipelor-fulgi
se-aştern adânc
pe frunte...
şi tot răul vine de Sus!
Un viscol uman
porneşte Ninsoarea nebună.

Ascult în cameră plăci
cu muzica
închisă în ele,
în sobă privesc
plânsul flăcărilor palide
împleticindu-se bete.

IUBESC DORUL MEU DE TINE

Între tine şi mine
distanţă
de-o toamnă.

Între mine şi tine
altfel,
drumul de iarnă
îndepărtat foarte –
la mii de versuri
lumină...

Dar iubesc dorul meu de tine.
Iubesc infinitul!

UN COPIL AL ÎNCEPUTULUI

Biblioteca-de-plante
a luncii.
Ho ho te de frunze.
Ghimpii ne-nțeapă
străini –
ai razelor.

Cu poalele-n brâu
se iscă
lumina.
Fierbinți imagini
încă fumegă, încă...

Acolo locuiesc eu –
un copil
al Începutului.

SE CREŞTE ÎNĂLŢIMEA DIN ATOM

Orduriere culori adună
crepusculul,
viaţa
spânzură de-un felinar.

Se creşte înălţimea
din atom,
Nu o vei mai poate
ajunge.

MĂ ISPĂŞESC CELOR DIN URMĂ EMOŢII

Trup uscat
din care se scurge
ultima picătură
de suflet.

Cămări golinde
ale simţurilor.

Mă ispăşesc
celor din urmă emoţii
întru aşteptarea mea,
inima în Nifelheim:
grotă
cu amintiri.

ÎMI PUN SUFLETUL ÎN PUPILE

Dintr-un aeroplan coboară
fotografii solare.
Invizinil contractându-se
până la alb.

Eu îmi pun sufletul
în pupile.

Cu timide glasuri
rupte de pe buze
oamenii şi-aruncă
masca-nopţii
de pe faţă.

VRĂBII MICI SE-AŞEAZĂ PE LIMBĂ ŞI MI-O ROSTESC

Umblă prin crânguri
eretice cânturi –
cu viteza frunzelor.
Crinul râde aproape
cu gura la urechi.
Ridicate în extaz,
roze petale
făcând
un fel special de infarct.

Dintr-un brad înalt
licenţiat în drept
vrăbii mici se-aşează pe Limbă
şi mi-o rostesc...

ÎNALTE AUTOSTRĂZI ÎN POZIȚIE DE DREPȚI

Înalte autostrăzi
în poziție de drepți
printre
plopi de Canada
cu trupul fragil
și capul în nori-
Fire electrice grele –
de lumină atâta,
pe care zilnic trimit
un vis –
ambasador la soare.

COLCĂIE DE VIERMI LUMINA ÎN SOARE

Colcăie de Viermi
lumina în soare –
ca un palid cadavru
putrezind pe căldură,
negura zace
prin mucegaie
întru-a lui Tiamat
cameră udă.

DEPARTE SÂNT DE MINE LA KILOMETRI LUNGI

Mă vizitează din-afară
putreda boală,
cu acte în regulă
mă vizitează.
Departe sunt de Mine
la kilometri lungi
de îndoieli.
Colericul crivăț
cu mâinile-i de gheață
mă strânge la piept.

VISCOLUL FLUIERĂ-N BISERICĂ

Limită de întuneric

Îşi dau cu degetele-n ochi
stelele,
abstrus luna urcă însă
cu albe bandaje la cap.

Aglomerate
pe margini de rigolă
nămoale,
cu tălpile crăpate.
Prin sparte lucarne
viscolul
fluieră-n biserică.

DE PE OBRAZ ÎȚI ȘTERG SUSPINUL

În razele dintâi
mânjit
de pe obraj îți șterg
suspinul.

Închid ochii
și te privesc,
de mine-aș vrea
să-mi uit,
din căderi-de-noapte
inimă îți flutur.

ÎNCOTRO CREȘTEȚI VOI, COPII?

Pornesc izvoarele
cu sorcove
de flori.
Arborii se înalță
bătuți la cap
de vânt,
frunzele
vorbesc pustii.
Din pământ, din iarbă verde
se ridică lăstari.

Încotro creșteți voi,
copii?

CÂND ÎN SEARĂ PLOPUL E UN SACERDOT

Când în seară plopul
e un sacerdot
străvezia lună
– jumătate roasă
de ai nopții
viermi –
se-nmormântă dulce
printre norii ceia
de turtiți atâta
parcă dumne-Zeul
le-a pus mâna-n cap.

DACII CARE DORM SE AUD TRĂIND

Noaptea
comite un înainte.
Cu litere de-o şchioapă
se tipăresc în cer
stele,
pe câmp greierii
ridică mânăstire
de tăcere.

Doar prin cetăți
de Ruine,
dacii care dorm
se aud trăind.

LUCRURI TOATE MĂ DOR

O cioară cu noaptea
pre aripi.
Ne biciuie pe umeri
austrul –
marele suflet
care pulsează
în univers.

Se-ntinde clisos noroiul –
al plânsului,
pe față.
Lucruri toate
mă dor
până în măduva oaselor.

SOLITUDINEA DE IARNĂ A UNEI ORE

Şosele zugrăvite
în plopi
pre câmpuri alterate
de clisă.
Solitudinea de iarnă
a unei ore,
şi ştirbă
luna vine –
de mână cu Ereshkigel.

Alerg pe străzi să mai culeg
o plasă plină
de cuvinte.
Mă-ngrop apoi
întru de aur vise.

ÎŞI STOARCE PRIVIREA DE ALBASTRU

Îşi stoarce privirea
de albastru
calea întru tăiere,
nu mă aude
din sunete
de multe.

Veşnică mie
întristarea
şi gândul zdrobit,
veşnică mie
căutarea
întru jurământ.

Pieri-voi în acest blestem!

PE STRADĂ ÎMBRÂNCIND FLORILE

Casete umplute ochi
cu melodii,
în casetofoane muzică
mestecând.
Turnate în tiparele reci
ale creierului:
sentimente
şi vise
decupate din jurnale de cinema.
Pe stradă îmbrâncind
florile...

PESTE TOT AVEM UN ÎNCEPUT

Ametite-frunze
de-a ploii
sărutare,
din soare-colorat
calde-simfonii
ce înalță cerul,
și peste tot avem
un început.

Curg în mine
gând,
sunete alergând
tropote de cai
se-nfig-în-ecou.

PRIVEŞTE ÎN TINE INIMĂ ÎŢI SUNT

Sufletu-ţi sună
în foc Iubirea dă,
fusta înfloreşte trupul
mutând primăvara
în acest loc.

Priveşte în tine
inimă îţi sunt,
stindard-de-urale
pe frântele versuri,
şi o muzică-tensionată
ce nu moare!

FIECARE OM CARĂ-N SPATE O CRUCE-I

Înaintează cu spatele
mioape vise –
cu peruca pe față,
a nopții.

Pielea se crapă,
a vântului.
Pioasa tornadă
ridică temple
de aer.

Fiecare om cară-n spate
o cruce-i...
după rang.

ÎNTUNERICUL MĂ LEAGĂ STRÂNS LA OCHI

Se tencuie bolta
cu nouri,
prin ape-adânci
oglinda seacă,
mă învecinez la apus
cu Orcus,
căci întunericul
mă leagă strâns la ochi.
Cu miros de putregai
în nări
pustiile
sleiesc pe drumuri.

ESTE CERUL PENTRU STELE UN GROPAR

Ca o deschidere
de-abis
pare marea-n sinea ei
și-o prăpastie întoarsă
munteledeor.

Este cerul pentru stele
un gropar,
iar cometele tămâie
la Pământul scufundat
în univers.

TOȚI BRAZII DE LA NOI COBOARĂ ÎN FECIORI

Se văruie obloane
în lumină,
un trandafir în piept
se-așează zorii.

Cu pleoape căptușite
întru a somnului vată
aluneci în Neființă.

Te-adapă maica ta
cu viață
din sânul ei răscopt,
toți brazii de la noi
coboară în feciori.

DIN CASA CU FERESTRE SPRE IARNĂ

Din casa cu ferestre
spre Iarnă
după al meu strigăt
de copil
în alergare.

O-ntindere-de-umbre
ajunsu-a pământul,
se țese patul propic
durerii adormite
și ochii-s unși
de o plânsoare.

AŞ VREA SĂ FIU UN GEST DIN NEMĂRGINIREA TA

Sunt paznicul de la intrare
în inima ta,
trupul lui Zeus sortit mi-e
rug încins de patimi.

Aş vrea să fiu un gest
din nemărginirea ta,
şi sunt veşnic
de Hermes vândut
la târgul cu tristeți.

...Ajugem în vama rea
a iernii –
bătrâni
cu fețele-în-zdrențe.

GÂNDURI ADUNĂ ÎN LUMINĂ

Ştiința își scoate
capul
din eprubete.
Savanți,
care mâna de la spate
timpul
și gânduri adună
în lumină,
își așează creierul
în ordinatoare.

SE SCUTUR FRUNZELE DE NOAPTE

Trag de funii albe
răsăritul
pe fereastră.
Lumina
pardoseşte încăperea.

Se scutur frunzele
de noapte,
ci berzele poartă pe aripi
înălţimi,
pe stradă trece o femeie
şi mă trage
de priviri.

SE ADUNĂ, LUCRURI TOATE, ÎN SEMINȚE

Grăunțe în ogor
  își dumică țăranul
    și Gaea îl urmează.
      Plugul pământul dilată.
        Se adună, lucruri toate,
          în semințe.

            Galben-ca boala
              soarele
                fardat la față
                  se uită chiorâș
                    întru blânde câmpuri
                      asudate-n bălți.

FETE
CU PÂNTECUL COPT

Dintr-o ceață
de parfumuri
livada ne întâmpină
cu râsete-de-muguri.
Pe bolta-i de sticlă
soarele rostogolește
într-un ungher-de-vise.

La odăi în geam
fete
cu pântecul copt
suspină-n plete lungi
de lacrimi,
pruncii lor vor
a nu mai se naște.

COBOARĂ GLASUL RĂGUŞIT AL TOAMNEI

Dintr-o talangă ruginită
coboară glasul răguşit
al Toamnei,
culorile
au rămas închise.

Dimineața-dis
rochița-i de răcoare
respiră-n falduri mici
de brumă.

Astrul mic raze
îşi rupe,
lumina
ofilește
în iarba de pe piscuri.

SEMINȚELE EXTRAG SIMBOLURI

Râsete de
fructe coapte
în câmpie
la marea sărbătoare.
Semințele extrag
simboluri.

Octombre trece
peste noi
cu bocanci
plini de noroi.

DIN SEVA DULCE A TRUPULUI

Să stoarcem din noi,
din seva dulce
a trupului
molecule şuvoi
de dragoste
în fiecare poezie scrisă!

Ca o stea-cu-suflet
Metafora
curăţe vremea
de rugină,
trezească simţuri adormite
în calculatoare.

GHIMPII RECI AI UNUI PLÂNS

Cu scamele-durerii
pe față
stau în oglindă
și torc
vise deșarte.
Spatele-i lăsat sub greutatea
gândurilor negre,
Suferințele
privesc peste umărul meu,
ci-n ochi mă-nțeapă
ghimpii reci
ai unui Plâns.
De aproape Hades
mă privește fix.

ÎN BRAZDE SE COACE PĂMÂNTUL

Cărările bat
copitele de cai,
în brazde se coace
pământul
şi pomii se aşează
în fructe

Dintru al spicelor lan
de lumini,
un arc
de muşchi încordat:
o lăcustă.

LEBEDE PRIVESC LA TELEVIZOR

Imaculații nuferi
sorb laptele
din soare,
lebede
distinse și aristocrate
pe ecranul apei
privesc la televizor.

PORȚI DE STICLĂ ALE CLIPEI

Țâșnesc din arteziene
flăcări înalte
de apă,
mai multe.
Marea bronzată
plesnește pe țărm,
se scaldă
sălbatice rațe –
cu fundul gol,
în loja verii se-alungă
brize ușoare.

Visător pe valuri –
porți de sticlă
deschid eu,
ale clipei.

PLASA-DE-NERVI A ZILEI

Răguşit suflă
cocoşii
în balonul edenic
al răsăritului.
Luminile desumflă
noaptea –
placid,
şi arborii se-nfig
în culoare.
Se-ntinde invizibilă
plasa-de-nervi
a zilei.

Dragii mei, vă poftesc
la soare!

SÂNI ÎNȚEPAȚI CA DOUĂ COARNE DE MIEL

Precum o frământă apă-ți
trupul fierbinte
cu sâni înțepați
ca două coarne de miel
și dulci picioare
de lebădă naltă.

Afară de tine
ce frig e,
sufletul meu!

ADIERI UŞOARE SUFLAU NASUL TARE

Săgeata unui iepure
pe câmp,
proiectilul unui vulture
în zbor...

Prin trestii candide
adieri uşoare
suflau nasul tare,
apa salmastră
făcea spume la gură.

Fluier după fluier
înghiţea, înghiţea
ciocârlia...

Am ieşit şi eu afară
să mă cresc Niţel.

ÎN URMA ZBORULUI SPRE CULME IARBA CREŞTE INVERS

În urma zborului spre culme
iarba creşte invers...

Precum un elefant
inert
se duce fluviul
să moară –
bocitoare pe margine
sălcii,
în haine zdrenţuite.
De maci lehuzi
câmpia
dă în cancer.
Nămolul
scurmă cu râtul
pădurile.

PÂNĂ TIMPUL NE FUMEAZĂ ŞI ULTIMA ŢIGARĂ

Să ascultăm
cum foşnesc în lume
ştirile
cu solzii lor luminoşi!
Literele în ceasloave
mai încă ard!

Să pescuim mereu larve
din Râul cunoaşterii
până Timpul
ne fumează şi ultima ţigară
şi rămânem singuri,
ultimii martori
ai vieţii noastre
şi nici atât!

ÎN FLORI
POIENILE SE PRIMENESC

Urcă muntele pe brazi,
un soare se înfige-n cer,
în flori
poienile se primenesc,
pe tonuri-de-pietre
tăcere a silabisi
pârâul începe.

Mici explozii
prin păduri:
timidă la început
o viorea răsare,
într-un trandafir
de zâmbet
gura ți se sparge.

CU PAŞI FUNEBRI DE TRISTEŢE

Felinare cu veşmânt
de seară
şi lumânări jelindu-mă
se lungeau uşor
în aşteptare.

Cu paşi funebri
de tristeţe
în zile gălbejite,
ofilite-în-spital,
alunecăm câte puţin
în moarte,
căzând din viitor.

NERVOŞI STEJARI CU NASUL PE SUS

Munte risipit în turmă
de arbori:
nervoşi stejari
cu nasul pe sus
stăpâni
ai azurului de pre pământ,
pini ciufuliți
puroiați
în răşină...
Şi mâlul alături
lânced prin bălți!

DESCHID CARTEA UNEI CLIPE

Cu râuri continue
plouă,
ore bolnave
se sparg pe trotuare:
stropi
de suferință.

Prin sobe flăcările
râd
de după gratii.

Deschid cartea
unei clipe
și aripile păsării
de hârtie
mă izbesc
peste ochi.

DIN RĂSFĂȚ DE GURĂ MICĂ

Pline-de-iubire
buzele
în valuri se ridică,
din răsfăț
de gură mică
parfumate
vorbele răzbat.

Înot ușor
în ochii tăi
de afroditǎ
și șoapte-aburinde
sparg
pe a mea limbă,
în inimă descopăr
o intrare
de Lumină.

MĂ ALEGE DIN DURERE

Din pământ răsare
trista apăsare,
mi-a devenit Zarathustra
un duşman,
zilele aştept
să curgă
aşezat
pe treapta lor.
Mă alege
din durere.

ÎN LEAGĂNUL DULCE AL SPERANȚEI

Înspre Miază-Noapte mă învecinez
cu somnul
o, dragul meu somn.

Înainte de lume,
de trezirea ei,
trag o raită
prin copilărie.
În leagănul dulce
al speranței
mă dau.

Pe străzile labirinte ale orașului
îmi port de-a dura
întreaga viață
spre Miază-Zi...

BALTĂ
DE CULORI

Vara în privighetori
 își descarcă
  vocea
   și așează-n plai
    baltă
     de culori,
      strânși de Hefaistos
       tăciuni de focuri
        ard
         în maci.

          Ca sălbatice animale
           ce au hibernat
            plăpânde-sentimente
             ieșit-au la plimbare
              vagaboande.

SE PRIMENESC POMII ÎN MUGURI

Umflat de seve
e ogorul
dospitu-s-a
şi-i semănat
în aur,
un astru-călare
trimis de Apollon
îşi scarmănă barba
de raze,
se primenesc pomii
în muguri,
o libelulă umblă
goală.
Din parcuri
primăvara în miresme
se topeşte,
ci Euterpe muza
îşi începe jocul.

ÎŞI RIDICĂ FAGII FLUIERELE-N VÂNT

Priveşte afar
de-ţi spală ochii
cum zilele
se coc la soare.

Îşi ridică fagii
fluierele-n vânt,
pârâul memorează
al său mers nervos,
se aşterne liniştea
pe stâncă
şi valuri-umflate
ale munţilor
se încreţesc
în brazi.

ŞI DRAGOSTEA-ÎN-VALURI MĂ ÎNEACĂ

Ţi-s atât de adânci
ochii
de ameţesc privindu-i,
fragile buze
se ridică-n şoapte
de veneră,
iar dragostea-în-valuri
mă îneacă.

Prin ai tăi paşi –
explozii-mute
de garoafe
din rochia foşnind
pe trup –
te cheamă Cerul
şi muzica răsare lin.

LASĂ IZVORUL SĂ SE BUCURE DE APĂ

Ah, noaptea încet
ne omoară,
și-atâtea sunt lacrimi
de flori...

Dar omule nu-ți vinde
clipa,
zeița Fortuna e naltă!
Lasă izvorul să se bucure
de apă!

SCHIJE
DE GÂNDURI RĂSFRÂNTE

Culorile
au adormit uitate
în petale,
prin jur se ofileşte
bolta
cârpită-n câteva pete
de soare,
cu cosiţe afumate vine
noaptea
şi-a ei limbă aspră
ne sărută.

Schije
de gânduri răsfrânte
ţâşnind din noi,
a cere caută revanşă
timpului.

CU PĂRUL VÂLVOI ARBORII ÎNLEMNESC

Păduri-de-frunze
pe ramuri
în voci egale, liniştite,
omizi călătorind clandestin
în fluturi.

Tammuz în tinerețe

Plină de praf pe tălpi
şi gârbovă,
pista se frânge la cot.

Crâng împăsărit

Cu părul vâlvoi
arborii înlemnesc
în imagini.

CU VERSURI IERBOASE ŞI GĂLĂGIOASE

Cu tancuri-albastre
pătrunde amiaza
în priviri,
cu versuri
ierboase şi gălăgioase
de rândunele mici.
Căzute în extaz
de fructe rumenite
semințele călătoresc.

În straie subțiri
se schimbă
fregatele pe mare,
şi eu inima mi-o pun
pe față.

ÎN TIMPULTĂCERII NEGRU

O privire-ntunecată
noaptea
smulge ochilor,
ai ei colți sugrumă
zile.
Pierite pre câmpie,
ape.

Se ascund în seară
casele
în timpultăcerii
negru,
și licuricii aprind
bezna,
doar al meu biet suflet
prinde
posturi străine.

STRÂNGE ÎN BRAȚE COPILĂRIA UNUI BĂIEȚEL

– mamei mele –

Cu ochi dospiți
de somn
și tinerețe bătrână
pe fruntea ei lipită
o elegiacă femeie
strânge în brațe copilăria unui băiețel –
o elegiacă femeie,
tovarășă
a legănatei flori.

ÎN BARBA LUI CRESCUT-A TIMPUL

S-a profilat
pe umbra vremii
vrând spațiului să-i dea
chenar
din împliniri,
și-n barba lui crescut-a
timpul –
că ceasuri
ruginit-au
scăldate-n râuri
de pe frunte.

Auzul i-a rămas
într-o romanță.

CU LOPATA STRÂNGEM GÂNDURI

Lanțuri scabroase
de frig
legate de picioare,
ermitaje se adun
în noi.
Cu lopata strângem
gânduri
întru visare.

DE SMULGI BUJORILOR CULOAREA

Îți crește tinerețea
în obraji
de smulgi bujorilor
culoarea,
al-ochilor-tăi-doliu
pe inime se pune.

Au, pletele-ți nasc
o nouă furtună.
Din Olimp cobori
și nu-ți mărturisești
iubirea,
că floarea ține-n ea
parfumul
precum o-nchisoare.

(„*Orizont*",20 noiembrie, 1980)

CU MESERIA PURTATĂ ÎN DIPLOMATE

Dintru birouri pline
de odihnă,
birocrați –
cu meseria purtată
în diplomate –
închizând oamenii
de vii
prin arhive.

MĂ RISIPESC ȚINÂND DE UMERI TINEREȚEA TA

Salcâmul își pune coroana
şarmant
ca un rege
întru stăpânire-de-sine.
Inegale garoafe rămase
grele
de culoare atâta.

Mă risipesc ținând de umeri
tinerețea ta.

PRINTRE FLORI RESPIRĂ TRUPUL-DULCE

În ochii tăi
e multă zare –
lumina
o citesc,
şi părul tânăr
ce învie
sub aripile lui Eol,
printre Flori respiră
trupul-dulce.

De lungi plăceri
învăluită,
în a ta umbră
cruzii ani se-adun
sub împletituri de cute,
pân mucegăiesc.

OAMENI PRĂFUIȚI DE GRIJI

Bătrână gloabă și bolnavă
e soarele pe cer,
grăbiți pe trotuare
oameni prăfuiți
de griji
își leagă la picioare
umbra.

Toamnele acestea aduc
în ele
un spital –
cu perdele galbene
de frunze
la geam.

SUPLIMENTE DE LUMINĂ

Venea strânsă
noaptea
în gura unui corb...

împlinită şi gravidă
luna
în cămaşă de noapte,
cu impudice picioare
stele infatuate,
dolofane.

Sibilin ne-am ridicat
a cere
suplimente
de lumină.

LA MASA MEA EU SCRIU MAI SCRIU

La masa mea eu scriu
mai scriu
şi-mi spăl condeiul
de rugină
în melodia unei ciocârlii.

SENTIMENTE FABRICATE ÎN LABORATOR

Toate lucrurile-ncep
şi se termină
în noi,
cutia craniană a ajuns
o colivie
în care-nghesuim
Sentimente
fabricate în laborator...
şi zilnic trecem
pe sub tunele
de cuvinte.

Cuprins

Literatură Matematică 5
La masa – de – lucru a țării 7
Am venit... 8
Datorită 9
Noi creştem păsări pentru înalt 10
Nu-mai-am-cuvinte să-mă-apăr 11
Când... 12
Falnicul stejar la matematici tare 13
Dar... 14
Matinal 15
Spre albul – absolut – 16
Doar un lăstăriş 18
Oglinzi retrovizoare 19
Fata morgana 20
Stea colindătoare 21
Singurătate neagră 22
Trăsura 23
Cercuri de lumină 24
Ore dizolvate 25
Speranțe 26
Sufletul uscat al focului 27
De dincolo de simțuri 29
Morminte în cer 30
Toamnă de cositor 31
Eglogă 32
Rădăcina inimii topește coardele lirei 34
Drumul spre lumină 35
Confesiune 36
Hiperbole de soare 37
Adormire 38
Deschidere spre infinit 39

Păuniță 40
Lamentație 41
Pictură 42
O creangă de primăvară 43
Ani de neumină 44
Asfințit 45
Zorin 46
Mască sufletului 47
Trâmbițe roșii 49
Țipete violete 50
Doliu 51
Dincolo de viață 52
Chemare 53
Copilă 54
Măsură a distanței de la mine la mine 55
Mai oameni luptători nici că există 56
Vreme-probabilă a sufletului-de-mâine 57
Plânsul flăcărilor palide împleticindu-se bete 58
Iubesc dorul meu de tine 59
Un copil al începutului 60
Se crește înălțimea din atom 61
Mă ispășesc celor din urmă emoții 62
Îmi pun sufletul în pupile 63
Vrăbii mici se-așează pe limbă și mi-o rostesc 64
Înalte autostrăzi în poziție de drepți 65
Colcăie de viermi lumina în soare 66
Departe sânt de mine la kilometri lungi 67
Viscolul fluieră-n biserică 68
De pe obraz îți șterg suspinul 69
Încotro creșteți voi, copii? 70
Când în seară plopul e un sacerdot 71
Dacii care dorm se aud trăind 72
Lucruri toate mă dor 73
Solitudinea de iarnă a unei ore 74
Își stoarce privirea de albastru 75
Pe stradă îmbrâncind florile 76
Peste tot avem un început 77
Privește în tine inimă îți sunt 78
Fiecare om cară-n spate o cruce-i 79
Întunericul mă leagă strâns la ochi 80

Este cerul pentru stele un gropar 81
Toți brazii de la noi coboară în feciori 82
Din casa cu ferestre spre iarnă 83
Aș vrea să fiu un gest din nemărginirea ta 84
Gânduri adună în lumină 85
Se scutur frunzele de noapte 86
Se adună, lucruri toate, în semințe 87
Fete cu pântecul copt 88
Coboară glasul răguşit al toamnei 89
Semințele extrag simboluri 90
Din seva dulce a trupului 91
Ghimpii reci ai unui plâns 92
În brazde se coace pământul 93
Lebede privesc la televizor 94
Porți de sticlă ale clipei 95
Plasa-de-nervi a zilei 96
Sâni înțepați ca două coarne de miel 97
Adieri uşoare suflau nasul tare 98
În urma zborului spre culme iarba creşte invers 99
Până timpul ne fumează şi ultima țigară 100
În flori poienile se primenesc 101
Cu paşi funebri de tristețe 102
Nervoşi stejari cu nasul pe sus 103
Deschid cartea unei clipe 104
Din răsfăț de gură mică 105
Mă alege din durere 106
În leagănul dulce al speranței 107
Baltă de culori 108
Se primenesc pomii în muguri 109
Îşi ridică fagii fluierele-n vânt 110
Şi dragostea-în-valuri mă înecă 111
Lasă izvorul să se bucure de apă 112
Schije de gânduri răsfrânte 113
Cu părul vâlvoi arborii înlemnesc 114
Cu versuri ierboase şi gălăgioase 115
În timpultăcerii negru 116
Strânge în brațe copilăria unui băiețel 117
În barba lui crescut-a timpul 118
Cu lopata strângem gânduri 119
De smulgi bujorilor culoarea 120

Cu meseria purtată în diplomate 121
Mă risipesc ținând de umeri tinerețea ta 122
Printre flori respiră trupul-dulce 123
Oameni prăfuiți de griji 124
Suplimente de lumină 125
La masa mea eu scriu mai scriu 126
Sentimente fabricate în laborator 127

Redactor: George - Sorin Singer
Tehnoredactare: Mihaela Pistol

Format 16/61 x 86; coli de tipar: 8,5
Bun de tipar: iunie 2000. Apărut: iulie 2000

Tipărită la Imprimeria Karma & Petrescu, Craiova
Tel: 051/196136; 051/152025; fax: 051/196136

ISBN 973-9490-26-3